

Desertøren

Til Dem, hr. general, jeg disse ord vil skrive
som måske er naive, men læs i allenfald.
Igen jeg fik et brev, med ordre til at stille
men da jeg ikke ville, jeg disse linjer skrev.
Jeg tænkte ved mig selv; det er jeg ikke nødt til
for jeg er ikke født til at slå mennesker ihjel.
Så bliv nu bare vred, jeg har dog lov at mene
at krige er gemene, at verden vil ha fred.

Det'e over min forstand at lande skal gør's øde
at menn'sker skal forbløde og slås til sidste mand.
At der endnu er no'n, der har så lidt af krig forstå't
af kvinders sorg og barnegråd, at de bevarer ro'n.
Bag fangelejrens hegn er mænd med sjæl besløvet,
hvis bedste år er røvet, hvis kære lider savn.
I morgen før det gryr forlader jeg mit barndomshjem
hr. general, og det er Dem og Deres krig jeg sky'r.

Mit ønske det er blot at jeg må gå i verden
og prøve på at lære den, at de ku ha det godt.
La'os brug' det liv vi har; at kæmpe mod den nød der gør
at bror vil slås mod broder, gør menn'sket til barbar.
Hr. general farvel, hvis De vil kræve heltemod
hvis der skal ofres helteblod, så må De gør' det selv.
En desertør, javel, men jeg er ikke bange
og før jeg la'r mig fange må De slå mig ihjel.